

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΑΔΕΛΦΗ - UNIMACHI DIARY

Σκηνοθεσία: Hirokazu Koreeda

Σενάριο: Akimi Yoshida, Hirokazu Koreeda

Ηθοποιοί: Haruka Ayase, Masami Nagasawa, Kaho, Suzu Hirose

Φωτογραφία: Mikiya Takimoto

Κοστούμια: Sacico Ito

Μοντάζ: Hirokazu Koreeda

Χώρα: Ιαπωνία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 128'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Βραβείο Κοινού San Sebastian International Film Festival 2015.
- Υποψήφιο για Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ Καννών 2015.
- Άλλες Υποψηφιότητες.

Αν θες να δεις ένα δράμα, στο οποίο δεν υπάρχει σχεδόν καθόλου δράμα, τότε ο Hirokazu Koreeda είναι η ιδανική επιλογή. Και αυτό γιατί ο σκηνοθέτης έχει μια μοναδική ικανότητα να κοιτά πέρα από τις επιφανειακές τριβές και τις πιθανώς εκρηκτικές αφορμές για να σκαλίζει τις ψυχές των πρωταγωνιστών του, να βρει τα καλύτερα στοιχεία μέσα τους και, τελικά, να

εκτονώσει την ένταση χωρίς θόρυβο, κάνοντάς τους καλύτερους ανθρώπους. Ως αποτέλεσμα, οι ταινίες που αφορούν την ενηλικίωση των νεαρών πρωταγωνιστών του (ξεκινώντας από το "Nobody Knows" μέχρι και το πιο πρόσφατο "Like Father, Like Son" δεν μοιάζουν με σκληρές, τυπικές ιστορίες ενηλικίωσης αλλά, κυρίως, με ιστορίες δημιουργίας μιας νέας οικογένειας από την αρχή.

Οι ίδιες αρχές εφαρμόζονται και στο "Our little sister", στο οποίο τρεις αδερφές που ζουν μόνες τους υπό την επιμέλεια/μητρικό βλέμμα της μεγαλύτερης από αυτές ανακαλύπτουν ότι ο (από χρόνια απών και πρόσφατα αποθανών) πατέρας τους είχε και μια μικρότερη κόρη. Στην κηδεία του, αποφασίζουν να την προσκαλέσουν στο κοινό τους σπίτι, αναγνωρίζοντας σε αυτήν μια νέα ευκαιρία: είτε για να δείξουν την αγάπη τους σε έναν άνθρωπο που δεν είχε ουσιαστικό μερίδιο στην διάλυση της οικογένειάς τους (η μητέρα της ήταν εκείνη που προκάλεσε τον χωρισμό των δικών τους γονιών), είτε γιατί η ευθύνη της μεγαλύτερης κόρης χτυπάει κόκκινο όταν ανακαλύπτει την εγκατάλειψη που πρόκειται να βιώσει και η νέα της αδερφή, είτε γιατί αυτή θα είναι μια τρομερή ευκαιρία για να συμφιλιθούν όλες τους με το παρελθόν και να γνωρίσουν εκ νέου τι άνθρωπος ήταν ο πατέρας τους μέσα από την κληρονομιά του.

Χρειάζεται να περάσει παραπάνω από μια ώρα μέχρι να εμφανιστεί η πρώτη ένδειξη ότι ίσως υπάρξει κάποιου είδους εκτόνωση σε όλη αυτή την δραματική δυναμική. Και όμως, ένα τέταρτο μετά, τα πάντα έχουν και πάλι προσπεραστεί (όχι ξεχαστεί) βαδίζοντας σε έναν δρόμο αποδοχής και γνήσια θετικής αντιμετώπισης. Ο Kore-eda προτιμά να εξερευνήσει την καθημερινότητα των κοριτσιών στο πέρασμα των εποχών (η διαδρομή με το ποδήλατο κάτω από τις ανθισμένες αμυγδαλιές αποτελεί οπτικό highlight της ταινίας), να τονίσει τα κοινά τους σημεία μέσα από την παράδοση (το κρασί της οικογένειας από τα δαμάσκηνα του δέντρου της αυλής είναι η καλύτερη μεταφορά για την σημασία του παρελθόντος), να χρησιμοποιήσει τον ωκεανό ως ένδειξη δύναμης αλλά και εκτόνωσης (τα κορίτσια καταφεύγουν - όπως και οι περισσότεροι ήρωες του Kore-eda - συχνά στην παραλία έπειτα από κάθε σημαντική στιγμή της ζωής τους) και να ακούσει τις χαμηλότονες φωνές για βοήθεια των ηρωίδων του (μέχρι να ξεσπάσουν στην πλαγιά του λόφου με όλη τους την δύναμη).

“Η μητέρα μου ερωτεύτηκε έναν παντρεμένο και για αυτό ήταν κακός άνθρωπος” δηλώνει η μικρή Suzu κάποια στιγμή στην μεγαλύτερη Sachi, δίχως να ξέρει ότι η τελευταία βρίσκεται σε μία παρόμοια, μπερδεμένη κατάσταση. Αντιθέτως, η Sachi της αντιτάσσει κάποια άλλη στιγμή γεμάτη στοργή να “μην διστάζει να μιλάει για την μητέρα της”, καταλαβαίνοντας την έννοια της απώλειας ανεξάρτητα από τις επιπλοκές της. Ο θάνατος είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής και ο Kore-eda δείχνει να το τονίζει σε κάθε στάδιο της ανάπτυξης της ταινίας του, όμως, οι οικογενειακοί δεσμοί είναι (και πρέπει να είναι) ακόμα πιο ισχυροί, κάτι που αντιλαμβάνονται οι ηρωίδες του όταν αποφασίζουν να ρίξουν τα δικά τους, προσωπικά πυροτεχνήματα, ίσως στην πιο τρυφερή σκηνή του φιλμ.

Η έλλειψη μιας κλασικής κορύφωσης μπορεί να δημιουργήσει ενστάσεις σε κάποιους, όμως κάτι τέτοιο θα ήταν παράταιρο με την υπόλοιπη θεωρία της ανάπτυξης του φιλμ, η οποία ακολουθεί την δομή επεισοδίων, σε αντιστοιχία με την λογοτεχνική της πηγή, το ομώνυμο manga του Yoshida Akimi (που συνεχίζεται μέχρι σήμερα). Μέσα από αυτά τα επεισόδια, όμως, δημιουργείται μια πλήρης εικόνα μιας ιδιαίτερης οικογένειας, η οποία αποφασίζει να ζήσει με βάση τις αρχές και τα ιδανικά της, χωρίς να επηρεάζεται από τις εξωτερικές πηγές (είτε αυτές αφορούν

τους φίλους των κοριτσιών, είτε τις επαγγελματικές πορείες τους, είτε την ποδοσφαιρική μανία της Suzu, είτε την ηλικιωμένη γειτόνισσα που έχει το δικό της εστιατόριο στην γειτονιά). Αυτό που μετράει είναι ο τρόπος που τα τέσσερα κορίτσια επεξεργάζονται όλα αυτά τα γεγονότα με τους ενδοοικογενειακούς κυματοθραύστες τους, κάτι που σε μεγάλο βαθμό μεταδίδεται όχι μόνο με τα λόγια αλλά και μέσω των εκφραστικών τους προσώπων (ειδικά οι Haruka Ayase της Sachi και η Suzu Hirose της Suzu αποτελούν ταίριαστά το δίπολο μέσα στο οποίο κινούνται και οι δύο άλλες αδερφές). Το “Our little sister” δεν είναι μια απλή ταινία αλλά ένα **αφηγηματικό συναισθήμα**. Και αυτή, είναι η τελική αίσθηση που (δικαίως) κουβαλάς μαζί σου και μετά το τέλος της ταινίας.

ΧΙΟΚΑΖΟΥ ΚΟΡΕ-ΕΝΤΑ

Γεννήθηκε στο Τόκιο το 1962. Αφού αποφοίτησε από το τμήμα Λογοτεχνίας του πανεπιστημίου Γουασέντα, δούλεψε στην TV Man Union, μια εταιρεία παραγωγής τηλεοπτικών προγραμμάτων. Εκεί σκηνοθέτησε αρκετά ντοκιμαντέρ που απέσπασαν διάφορα βραβεία. Η πρώτη του ταινία στον κινηματογράφο, “Maborosi”, κέρδισε το Ozella D’oro στο φεστιβάλ της Βενετίας το 1995. Η επόμενη, με τίτλο “After Life”, διανεμήθηκε σε περισσότερες από 30 χώρες και έγινε απροσδόκητα μεγάλη επιτυχία παγκοσμίως ως ανεξάρτητη ιαπωνική παραγωγή. Η τρίτη ταινία του, “Distance”, προβλήθηκε στο διαγωνιστικό πρόγραμμα του φεστιβάλ των Κανών το 2001. Το “Nobody Knows” του 2004 απέσπασε βραβείο Καλύτερου Ηθοποιού στο φεστιβάλ των Κανών. Το 2006 ο Κορεέντα έγραψε και σκηνοθέτησε την “Hana”, την πρώτη του ταινία εποχής, με θέμα τον κόσμο των ξιφομάχων.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Unimachi Diary 2015, Pateras kai gios 2013, Going My Home 2012, Fukushima kara no messegi 2012, Kiseki 2011, Ayashiki bungô kaidan 2010, Kûki ningyô (2009), Daijôbu de aruyô ni: Cocco owaranai tabi (2008), Aruitemo aruitemo (2008), Hana yori mo naho (2006), Dare mo shiranai (2004), Distance (2001), Wandâfuru raifu (1998), Without Memory (1996), Maboroshi no hikari (1995), Kare no inai hachigatsu ga (1994), Mou hitotsu no kyouiku - Ina shogakkou haru gumi no kiroku (1991), Shikashi - Fukushi kirisute no jidainni (1991), “Nonfix” (1989).